

ESVED GÖNÜL

Bazı fotoğraflar yine geceye sığındı. Lal zamanlar geldi, fakirlik kalbime yapıştı. Gönül fakirliği... En kötü şeyleri de gönle bağladım. Ne okursam okuyayım, ne görürsem göreyim, ne anarsam anayım bu koca dünyada; bir tek gönlü suçladım. Öyle acımasız kıldım ki onu, varlığı bana zarar verir diye yok saydım. Merdümgeriz bir varlık olduğum sırada gönül yine yanıma geldi. Her şey gitti dedim, sen de gelme dedim. O da gitti. Ama dönecek gibi. Bu bana daha çok acı verdi. Öyle muntazır bıraktı ki beni, kendime... Öyle soldurdu ki benim hiçbir zaman gerçek rengine bürünmemiş o hakikatimi, zamana bile sığınamadan ölüme yaklaşmış hissetti bedenim. Sebepsizliğime aldanmadan, yalan uğruna cesaret satan adamın en dibinde buldum kendimi. Gönül fakirliği... Bir avlu telaşı... Anılmışlık sızısı... Aklımı heba eden o ivmeli korku...

Dünyanın suçlu portresini çizmesi için en iyi ressam bulundu. Ne çizeceğini bana sordular. Gönül dedim. O edebiyatı çiz dedim. O karmaşayı çiz, o ruhu çiz, o maviliği karala ve siyah boyayı tüm gökyüzüne sür, dedim. Gönül siyahtı, gönül esveddi, dedim. Siyah boya önce onun sonra suçluluğun karmaşasına iyice girsin diye tüm sözcüklerimi heba ettim. Dilimde kapıyı çarpıp gidecek kadar laf kalmamıştı. Simsiyah kırmızılık bana dokundu. Tam o anda bir bağırsık geldi içimden ya da siyahlığa kendini razı kılmayan gökyüzünden. Hayatı durdurup adım attım gönle. Beni o kaybettiğim mezarlığa çağırıyordu. Dünya suçsuz, sen beni hatırla diyordu. Bana her şeyi sığdırabilirsin ama kendine gönül koyma diyordu. Onca şey, onca her şey... Her yazarın beni anımsadığı an çıkan romanları ile beni hatıra kıl, beni sen kıl, beri beri koksun bu ağız düğümleyici sözlerim diyordu. Anlamıştım ki o siyahlık acımasız dünyanın suçlu portresi değil, bana vurulmuş en büyük darbe olacaktı. Ve kaçtığım cenaze, mavi gelinliğim oldu.

Dilhun'dan gökyüzüne teşekkür...